

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Pavly Klusáčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobkyně: **W. L.**, státní příslušnost Čínská lidová republika
bytem P.
zastoupená advokátem Mgr. et Mgr. Markem Čechovským
se sídlem Praha 1, Opletalova 25

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech pobytu
cizinců**
se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 10. 2022, č. j. MV-17044-13/SO-2022,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 10. 2022, č. j. MV-17044-13/SO-2022, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na náhradu nákladů řízení 11 228 Kč, a to do rukou zástupce žalobkyně Mgr. et Mgr. Marka Čechovského, advokáta.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto její odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Ministerstva

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

vnitřa ze dne 13. 10. 2021, č. j. OAM-494-21/PP-2021. Uvedeným rozhodnutím byla výrokem I. podle § 87e odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU na území ČR, neboť se žalobkyně dopustila obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území, když jejím účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství. Výrokem II. byla podle § 87e odst. 4 zákona o pobytu cizinců žalobkyni stanovena lhůta 35 dnů od právní moci rozhodnutí k vycestování z území ČR.

2. Žalovaný v dané věci rozhodoval již podruhé, když předchozí rozhodnutí (rozhodnutí ze dne 7. 3. 2022, č. j. MV-17044-5/SO-22) bylo rozsudkem zdejšího soudu ze dne 13. 9. 2022, č. j. 14 A 34/2022-50 (dále jen „předchozí rozsudek“), zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Důvodem zrušení uvedeného rozhodnutí byl závěr soudu, podle kterého správní orgány neprovedly důsledně a úplně posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí ve vztahu k nezletilým dětem žalobkyně. Z uvedeného důvodu soud uložil správním orgánům náležitě vymezit, *„jakým způsobem se jejich rozhodnutí může promítnout do života nezletilých dětí žalobkyně. A následně posoudit přiměřenost takového zásahu, tedy zda takový zásah do soukromého a rodinného života splňuje podmínky čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. V této souvislosti pak také musí mít na zřeteli zájem nezletilých dětí jako klíčové hledisko pro své rozhodování, přičemž z vydaných rozhodnutí musí být zřejmé, že tento zájem nepominuly. Zároveň by měly správní orgány zoblednit samotný účel institutu přechodného pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie, pro jehož získání zákon stanovuje jednodušší podmínky. Účelem zjednodušení je především ochrana zájmů občana Evropské unie (českého občana), respekt k jeho rodinnému a soukromému životu, na což má ústavně garantované právo (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2016, č. j. 6 Azs 157/2016-32). Žalobkyně v tomto ohledu upozornila, že neudělení pobytového oprávnění může představovat nepřímý trest pro nezletilého občana České republiky za podvodné jednání žalobkyně, na kterém se sám nijak nepodílel a nemohl jej ovlivnit. I tento aspekt by měly správní orgány ve svém rozhodování výslovně zhodnotit.“*

II. Obsah žaloby

3. Žalobkyně předně nesouhlasila s názorem žalovaného, podle kterého je napadené rozhodnutí přiměřené z hlediska dopadů do jejího rodinného a soukromého života. Tvrdila, že posouzení dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně a zejména jejich dětí bylo provedeno nezákonně, formalisticky a nepřezkoumatelně, když bylo nahrazeno strohým konstatováním o jiných možnostech žalobkyně. Žalovaný při rozhodování zcela ignoroval závěry předchozího rozsudku, když v napadeném rozhodnutí rekapituluje závěry svého předchozího rozhodnutí a současně nad rámec tohoto rozhodnutí uvádí další důvody, pro které nelze pobytové oprávnění žalobkyni udělit, a to především ve spojitosti s protiprávním jednáním žalobkyně. Žalovaný však nijak nezohlednil závěry předchozího rozsudku soudu a dostatečně neposoudil přiměřenost dopadů do rodinného a soukromého života žalobkyně a celé její rodiny.
4. Žalobkyni nebylo zřejmé, z jakých podkladů žalovaný vychází, když poukazuje na možnost žalobkyně požádat o vízum za účelem strpění. Žalobkyně o udělení víza za účelem strpění požádala dne 12. 1. 2021 (viz sp. zn. OAM-29-11/ST-2021). Správní orgány však žalobkyni vízum k pobytu neudělily, neboť žalobkyně nesplnila podmínku trestní záchovalosti. Optikou tohoto postupu je zjevné, že žalovaný „nabízí“ žalobkyni postup, který v minulosti

možný nebyl. Je tak otázkou, jaké okolnosti vedly žalovaného k tomuto postupu. V případě, že žalobkyně již nyní splňuje podmínku pro udělení víza za účelem strpění, měl žalovaný veškeré důvody uvést a neopomenout, v čem spočívá změna jeho právního názoru. Tvrdila, že jediné pobytové oprávnění, které ke všem okolnostem případu může získat, je právě přechodný pobyt, o který žádá.

5. Žalobkyně namítala, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nedefinoval konkrétní zásah a ani tento konkrétní zásah nebyl řádně poměřen s konkrétně stanoveným veřejným zájmem, který má být dle názoru správních orgánů chráněn. Žalobkyně poukázala na to, že recentní judikatura Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019-40) a judikatura Evropského soudu pro lidská práva (viz případ Jeunesse proti Nizozemsku č. 12738/10) jednoznačně v imigračních věcech staví do popředí zejména nejlepší zájem nezletilého dítěte a při posouzení přiměřenosti rozhodnutí klade důraz na posouzení konkrétních dopadů rozhodnutí na život nezletilého dítěte.
6. Žalobkyně připomenula, že pobývá na území ČR spolu se svými třemi dětmi, tj. synem H. M. L., nar. X, občanem Čínské lidové republiky (dále jen „ČLR“), T. L., nar. X, občanem ČR, a dcerou M. L., nar. X, občankou ČLR. Všechny své děti žalobkyně vychovala v ČR, zde tedy dosahují nejvyššího stupně integrace, mají zde veškeré své vazby, naopak ČLR neznají a je to pro ně kulturně odlišná země. Děti v ČR chodí do škol. Již z tohoto důvodu je fakticky nemožné realizovat vycestování žalobkyně, kterou nezletilé děti musí do země původu následovat. Možnost návratu žalobkyně do ČR je pak nejistá, s ohledem na nepředvídatelný vývoj omezení provozu zastupitelského úřadu ČR v ČLR. Žalobkyně navíc objektivně nemá žádnou relevantní možnost získat jakékoliv jiné pobytové oprávnění z území ČLR. Tvrdila, že její situaci nijak neřeší závěr žalovaného, že si může podat žádost o vízum strpění, kdy takový závěr žalobkyni nezaručuje řešení její pobytové situace do budoucna a navíc není žalovaným dána žádná záruka, že jí bude vízum nyní uděleno. Dle žalobkyně jsou děti tzv. faktickými tuzemci, navíc syn T. L., trpí závažnými zdravotními problémy, bojuje s obzvlášť těžkou formou atopické dermatitidy. Toto chronické onemocnění závažným způsobem narušuje jeho běžný život, v důsledku onemocnění čelil šikaně. Z tohoto důvodu se nezl. T. uzavírá do sebe a lpí na starším bratru. Zároveň často nemůže kvůli ekzému spát a ve škole je pak příliš unavený, což vede ke zhoršení jeho prospěchu. Ze strany OSPOD Praha 5 bylo vysloveno podezření na přítomnost psychických problémů. Situace zprostředkovaně dopadá rovněž na staršího bratra H. M. L., který se snaží být pro mladšího bratra, co největší oporou, což je pro něj extrémně náročné (přetížení staršího H. M. vyústilo v jeho zhroucení ve škole, na jehož základě započala spolupráce rodiny s OSPOD Praha 5). Zdravotní a konsekventně i sociální problémy T. se zhoršují v období zvýšené psychické zátěže. Je zásadní, aby nezletilý T. měl kolem sebe stabilní prostředí, ve kterém nemusí čelit nadbytečným zdrojům stresu, při kterém dochází k zhoršování jeho atopického ekzému. Z těchto důvodů ostatně rodina stále setrvává na území ČR. Nutnost setrvání dětí na území ČR konstatuje i OSPOD Praha 5 ve svém vyjádření. V této souvislosti pak žalobkyně odkázala rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 301/2019-30.
7. Žalobkyně měla za to, že její syn T., který je státním občanem ČR, nemůže „donekonečna“ trpět jejím protiprávním jednáním, kdy jí nebude povolení k přechodnému pobytu uděleno ani po více než patnácti letech od tohoto jednání. K tomu žalobkyně poukázala na zásadu subsidiarity trestní represe, zahlazení odsouzení a promlčení trestní odpovědnosti a rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 Azs 157/2016 (body 17 a 18).

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

8. K závěru žalovaného, že může s žalobkyní odcestovat celá rodina včetně nezl. T., žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 301/2019-30, s tím, že její případ lze pod uvedený judikát podřadit.

III. Vyjádření žalovaného k podané žalobě

9. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný zopakoval hlavní úvahy napadeného rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl.
10. Uvedl, že žalobkyně má na území ČR manžela C. X., děti H. M. L. a M. L., kteří jsou státními příslušníky ČLR a na území ČR nemají žádné platné pobytové oprávnění. Syn T. L. je státním občanem ČR. Je sice pravda, že děti žijí od narození na území ČR, ale žalobkyně či její manžel jim nezajistili (mimo T.) žádné pobytové oprávnění, a tedy není vyloučený pobyt v domovském státě. Toto žalobkyně nemůže dávat za vinu správním orgánům, pokud si legální cestou nezajistila pobyt na území ČR a snažila se naopak správní orgány uvádět v omyl. Pokud by žalobkyně byla nucena opustit území ČR, nastala by buď situace, kdy zde její nezletilý syn, občan ČR zůstane, avšak bude od matky odloučen, anebo situace, kdy bude za účelem společného rodinného života společně s žalobkyní nucen k opuštění své vlasti. Tyto scénáře jsou v rozporu s nejlepším zájmem dítěte (čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte). Je tedy zřejmé, že v této situaci je nezbytné chránit zájmy nezletilého občana ČR, jelikož jedinou pečující osobou je v jeho případě žalobkyně. Nucené vycestování žalobkyně z území ČR, by bylo v rozporu s ústavně zaručenými základními právy jejího syna. Žalobkyni byla v rozhodnutí správního orgánu I. stupně sice stanovena lhůta 35 dnů k vycestování z území od právní moci rozhodnutí. Samotné rozhodnutí však není exekučním titulem vedoucím k nucenému vycestování žalobkyně. Výjezdní příkaz opravňuje cizince k přechodnému pobytu na území po dobu, která je nezbytná k provedení neodkladných úkonů, a k vycestování z území. V době jeho platnosti není cizinec za pobytu na území oprávněn podat žádost o udělení dlouhodobého víza, povolení k dlouhodobému pobytu nebo trvalému pobytu, s výjimkou žádosti podané podle § 33 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Rozhodné dle žalovaného je, že z napadeného rozhodnutí nevyplývá nucené vycestování žalobkyně. Tedy ani samotné neudělení povolení k přechodnému pobytu není přímým zásahem do práv žalobkyně a jejích nezletilých dětí spočívajícím v jejím (jejich) nuceném vycestování z území ČR. Lze tak konstatovat, že pokud žalobkyně ve stanové době nevycestuje a zároveň si svůj pobytový režim neupraví (např. nepodá žádost o udělení víza za účelem strpění pobytu), bude na území ČR pobývat bez pobytového oprávnění, a tedy nelegálně. Platné právní předpisy umožňují řešit pobytovou situaci žalobkyně jiným způsobem, záleží však na její procesní aktivitě.
11. Žalovaný se ztotožnil se sdělením orgánu sociálně právní ochrany dětí, že pokud by rodiče v ČR mohli pracovat, měli by možnost si zajistit adekvátní bydlení a stabilní příjem, což je jistě v zájmu všech. K tomuto žalovaný konstatoval, že pokud žalobkyně a její manžel měli v úmyslu na území ČR legálně pracovat, mohli si k tomuto zajistit pobytové oprávnění ve formě zaměstnanecké karty či povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, tak jako většina cizinců legálně pobývajících na území ČR. Žalobkyně na území ČR pobývala od 24. 2. 2010 na základě povolení k přechodnému pobytu, kdy rozhodnutí o ukončení povolení k přechodnému pobytu nabylo právní moci dne 19. 12. 2019. Tedy po celou tuto dobu mohla žalobkyně na území ČR pracovat či podnikat. Především však měla možnost činit kroky vedoucí k legalizaci pobytu svých nezletilých dětí, a to podáním žádosti o dlouhodobé vízum za účelem rodinný. Tuto možnost měl také její manžel, který mohl

požádat o tentýž typ víza. Žalobkyně však v daném případě jako zákonná zástupkyně nezletilých žádné takové kroky neučinila, čímž svojí pasivitou zcela rezignovala na část svých rodičovských povinností. Jménem nezletilých pouze podala v roce 2012 žádosti o přechodný pobyt založené na (podvodně) vytvořené vazbě k občanu ČR, tím její aktivita skončila. Jsou to právě primárně rodiče, kteří musí pro své děti zajistit podmínky k legálnímu pobytu na území, jedná se o elementární rodičovskou odpovědnost. Žalovaný byl toho názoru, že nelze tuto rodičovskou odpovědnost následně přenášet na správní orgány, které by dle žalobkyně měly její celkový přístup tolerovat, resp. ad absurdum zohlednit v její prospěch. Jak dále ze zprávy vyplývá, nezletilé děti mají vazby k ČR. Žalovaný zopakoval, že do této situace děti přivedli právě rodiče, a to snahou o obcházení zákona a nezajištěním platných povolení k pobytu způsobem právní předpisy respektující. Pokud jde o samotnou zprávu orgánu sociálně právní ochrany dětí, jedná se o jeden z podkladů pro rozhodnutí ve věci. Nejedná se však o závazné stanovisko ve smyslu § 149 správního řádu, kterým by byl správní orgán vázán. Žalovaný v rámci posouzení tohoto případu hodnotil obsah stanoviska ve vzájemné souvislosti s ostatními zjištěnými skutečnostmi. Řízení je vedeno o žádosti žalobkyně, nikoliv o žádostech nezletilých dětí. Pobytový status žalobkyně jako zákonné zástupkyně nezletilých bude mít nepřímý dopad do postavení nezletilých, této skutečnosti si byl žalovaný vědom. Na jedné straně zde stojí zájem nezletilých plynoucí z Úmluvy o právech dítěte, na druhé straně je zde protiprávní jednání žalobkyně, která podvodným způsobem zajistila české občanství pro jedno ze svých nezletilých dětí, dále též její celková rezignace na to, aby pro ostatní nezletilé děti zajistila, a to v souladu s platnými právními předpisy, odpovídající pobytové oprávnění, pokud hodlala s celou rodinou na území ČR dlouhodobě pobývat. To však nikdy neučinila. Žalovaný zdůraznil, že ani v současné době není v cizineckém informačním systému údaj o tom, že by byla jménem H. M. L. a nezl. M. L. vedena jakákoliv řízení ve věci jejich pobytových oprávnění. Tato skutečnost pak vedla žalovaného k závěru, že primárním zájmem žalobkyně je získat pobytové oprávnění pro sebe, aniž by pobytový status svých dětí skutečně řešila, kdy odkazem na zájmy nezletilých, kterých však sama nedbá, v řízení o své žádosti se snaží si zajistit jakési privilegované zacházení. Zdůraznil, že právo pobývat v jiné, než domovské zemi, není základním lidským právem. S ohledem na výše uvedené dospěl žalovaný k závěru, že v daném případě nepřevážil zájem nezletilých dětí žalobkyně nad ochranou veřejného zájmu, kterým v daném případě je, aby povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU získali pouze ti cizinci, kteří svého postavení nedosáhli podvodným způsobem.

12. Stávající pobytová situace žalobkyně je jen a pouze důsledkem jejího protiprávního jednání, ale také důsledkem nerespektování předchozích správních rozhodnutí. Žalobkyně svým dlouhodobým přístupem zcela znevažuje pravidla zakotvená v právním řádu ČR. I přes tento svůj postoj následně spoléhá na to, že s odkazem na nepřiměřený zásah do rodinného života nebude muset nést následky svého jednání, resp. očekává, že z něj bude dokonce profitovat. Tak tomu ale není. ČR je právním státem a právní předpisy poskytují ochranu jasně vymezeným hodnotám. Pokud žalobkyně zneužívá práva, jejímu jednání nelze poskytnout ochranu, tedy ani udělit jí zvolené pobytové oprávnění, pro jehož přiznání však zákonné podmínky nesplňuje.
13. Nad rámec výše uvedeného žalovaný sdělil, že děti žalobkyně mohou s ní cestovat do země jejího původu a taktéž občanství ČR syna T. není na překážku. Nebylo žádným způsobem prokázáno, že by T. nemohl krátkodobě vycestovat s rodinou, alespoň do doby než si jeho

rodinní příslušníci standardní cestou požádají o vydání pobytového oprávnění k pobytu na území ČR v souladu se zákonem o pobytu cizinců, a než bude jejich žádost vyřízena. Žádným způsobem také nebylo prokázáno, že by se o T. po tuto dobu nemohl postarat na území ČR někdo z okruhu rodiny, zejména s ohledem na jeho věk.

V. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

14. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
15. Soud o podané žalobě uvážil následovně:
16. Soud se předně zabýval otázkou, zda žalovaný dostal povinnosti uložené mu předchozím rozsudkem zdejšího soudu. Ostatně nedodržení závazného právního názoru namítala žalobkyně v podané žalobě. Z předchozího rozsudku jednoznačně vyplývá, že důvodem zrušení předcházejícího rozhodnutí žalovaného byla skutečnost, že správní orgány odpovídajícím způsobem neposoudily dopad negativního rozhodnutí do rodinného a soukromého života rodiny žalobkyně, zejména pak jejich nezletilých dětí (viz body 28 a 33). Soud výslovně konstatoval (viz bod 35), že povinností správních orgánů je pečlivě vymezit a popsat, jaký dopad přinese napadené rozhodnutí do života nezletilých dětí, a následně posoudit, zdali je tento dopad přiměřený. Toto posouzení by mělo směřovat nikoliv pouze k dopadu do rodinného života dětí, tj. k možnosti, zda mohou realizovat rodinný život mimo ČR, ale také k dopadu do jejich soukromého života. Soud zdůraznil (viz bod 39), že klíčovým hlediskem, které musí mít správní orgány při svém rozhodování na zřeteli, je podle č. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod zájem nezletilých dětí. Dle předchozího rozsudku měly správní orgány rovněž zohlednit samotný účel institutu přechodného pobytu rodinného občana EU, pro jehož získání jsou stanoveny jednodušší podmínky. Závěrem byly správní orgány výslovně upozorněny na nutnost zhodnocení, zda neudělení pobytového oprávnění nepředstavuje nepřímý trest pro nezletilého občana ČR za podvodné jednání žalobkyně, na kterém se sám nijak nepodílel a nemohl jej ovlivnit.
17. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že se žalovaný předně zabýval pobytovou historií žalobkyně. Dále žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobkyně (a rovněž ani její manžel) s výjimkou syna T. nezajistila dětem pobytové oprávnění, a tedy není vyloučen jejich pobyt v domovském státě. Pokud jde o syna T., žalovaný připustil pro případ, že žalobkyně bude nucena opustit ČR, 2 scénáře, tj. že bude od matky odloučen, nebo že s ní bude nucen opustit území. Oba scénáře označil žalovaný za rozporné s nejlepším zájmem dítěte. Žalovaný upozornil, že z napadeného rozhodnutí nevyplývá nucené vycestování žalobkyně, a tedy že jím není bezprostředně zasahováno do práv žalobkyně a jejich nezletilých dětí. V této souvislosti žalovaný uvedl, že žalobkyně má možnost požádat o udělení víza za účelem strpění. Následně se žalovaný zabýval zprávou orgánu sociálně-právní ochrany dětí, opětovně poukázal na protiprávní jednání žalobkyně a její pasivitu při získání pobytového oprávnění pro děti (s výjimkou T.). V této souvislosti žalovaný uzavřel, že zájem nezletilých dětí nepřevážil nad ochranou veřejného zájmu spočívajícího v tom, aby povolení k přechodnému pobytu získali pouze ti cizinci, kteří svého postavení nedosáhli podvodným způsobem. Žalovaný zdůraznil, že žalobkyně nemůže být k vycestování nucena, neboť spolu s ní by byl nucen vycestovat i nezletilý T., který je na ni odkázán, což by představovalo zásah do jeho práv ve smyslu čl. 14 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, nebo by

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

žalobkyně musela opustit území a o nezletilého by se z rodinných příslušníků neměl kdo starat, což je v rozporu s jeho nejlepším zájmem. K čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod žalovaný konstatoval, že napadené rozhodnutí by se nemělo dotknout nezletilých dětí, neboť žalobkyně si může podat žádost o udělení víza k pobytu nad 90 dní za účelem strpení. Ze stejného důvodu, tj. možnosti žalobkyně požádat o udělení víza za účelem strpení, dospěl žalovaný k závěru, že nezletilý T. není nikterak trestán. Žalovaný své úvahy uzavřel, že napadené rozhodnutí nezasahuje nepřiměřeně do soukromého a rodinného života žalobkyně a jejích dětí, neboť si žalobkyně může požádat o jiné pobytové oprávnění.

18. Dle náhledu soudu výše popsany přístup žalovaného v rámci soudního přezkumu nemůže obstát. Žalovaný založil napadené rozhodnutí na závěru, podle kterého napadené rozhodnutí ve spojení s prvostupňovým rozhodnutím nepředstavuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně a jejích dětí, neboť si žalobkyně může požádat o jiné pobytové oprávnění. Konkrétně pak žalovaný poukázal na vízum k pobytu nad 90 dní za účelem strpení. Uvedené tvrzení žalovaného je dle soudu neopodstatněné.
19. Předně z tvrzení žalobkyně a rovněž z obsahu správního spisu předloženého žalovaným (viz Výpis z evidence cizinců s povoleným pobytem na území ČR ze dne 10. 8. 2021) vyplývá, že žalobkyně již o vízum k pobytu nad 90 dní za účelem strpení požádala, přičemž jí toto vízum nebylo uděleno (viz rozhodnutí ze dne 24. 3. 2021, č. j. OAM-29-11/ST/2021 a ze dne 25. 6. 2021, č. j. MV-69798-4/SO-2021). Jestliže tedy v minulosti již žalobkyni nebylo uděleno vízum k pobytu nad 90 dní za účelem strpení, není odkaz žalovaného na tento druh pobytového oprávnění odůvodněný. Nedůvodnost takového odkazu je v případě žalobkyně umocněna tím, že žalovaný v napadeném rozhodnutí neuvedl žádnou skutečnost, která by odlišné posouzení důvodů (ne)udělení víza k pobytu nad 90 dní ospravedlňovala.
20. Zejména však soud odkazuje na předchozí rozsudek. Tímto rozsudkem bylo správním orgánům uloženo, aby vymezily a popsaly, jaký dopad přinese napadené rozhodnutí do života nezletilých dětí žalobkyně, a následně posoudily, zdali je tento dopad přiměřený. Soud tedy neuložil správním orgánům posoudit, zda žalobkyně může získat jiný druh pobytového oprávnění a zda vzhledem k této okolnosti lze považovat rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU za přiměřené. Soud správním orgánům výslovně uložil, aby zhodnotily, zda rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU je přiměřené z hlediska dopadů do soukromého a rodinného života dětí žalobkyně. Za tímto účelem pak soud v předchozím rozsudku výslovně předeštel otázky, kterými se mají správní orgány zabývat, a rovněž i klíčové hledisko jejich posouzení. Jinými slovy otázka, zda žalobkyně může získat jiný druh pobytového oprávnění, je s ohledem na závazný právní názor soudu vyslovený v předchozím rozsudku mimoběžná.
21. Dle náhledu soudu žalovaný povinnost uloženou mu předchozím rozsudkem nesplnil. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí dopadem tohoto rozhodnutí do rodinného a soukromého života dětí žalobkyně zabýval jen okrajově. Ve vztahu k dětem žalobkyně, které jsou občany ČLR, žalovaný pouze konstatoval, že jejich pobyt v domovském státě není vyloučen. U syna T., který je občan ČR, pak žalovaný toliko odkázal na možnost žalobkyně získat jiný druh pobytového oprávnění. V napadeném rozhodnutí tedy zcela absentuje jakékoliv vymezení a popis dopadu napadeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života dětí žalobkyně včetně odpovídajícího posouzení.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

22. Soud neshledal náležitým ani vypořádání se žalovaného se zprávou orgánu sociálně-právní ochrany dětí. Jak soud zdůraznil v předchozím rozsudku, orgán sociálně-právní ochrany dětí v dotčené zprávě výslovně uvedl, že je v zájmu dětí stabilizace rodinné situace v ČR. Žalovaný však v rámci napadeného rozhodnutí k uvedené zprávě pouze opětovně poukázal na podvodná jednání žalobkyně a skutečnost, že do dané situace děti přivedli rodiče. Uvedené úvahy žalovaného soud nepovažuje za patřičné odůvodnění odchýlení se od zprávy orgánu sociálně-právní ochrany dětí. Předchozím jednáním žalobkyně totiž nemůže být zásah do soukromého a rodinného života dětí žalobkyně, které její jednání nezapříčinily a ani se na něm nepodílely, ospravedlněn.
23. Rovněž pak soud podotýká, že v napadeném rozhodnutí nenalezl zohlednění souvisejícího hlediska, tj. účelu institutu přechodného pobytu rodinného příslušníka občana EU, což bylo správním orgánům rovněž předchozím rozsudkem uloženo.
24. Konečně soud uvádí, že vzhledem k závěrům vysloveným výše nepovažuje za adekvátní vypořádání se žalovaného s otázkou, zda neudělení pobytového oprávnění může představovat nepřiměřený trest pro nezletilého T., který je občan ČR. I v tomto případě žalovaný toliko odkázal na možnost získání jiného oprávnění. Takový odkaz však dle soudu není adekvátní tomu, co soud žalovanému uložil.
25. Pro úplnost soud podotýká, že odkaz žalovaného na usnesení zdejšího soudu, kterým opakovaně nebyl přiznán odkladný účinek žalobám podaných žalobkyní, není relevantní, a to s ohledem na odlišné otázky, který jsou v jednotlivých případech posuzovány. Soud v případě odkladných účinků posuzoval pouze to, zda výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobkyni nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. Naproti tomu žalovaný měl dle předchozího rozsudku posoudit, zdali je dopad rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU do soukromého a rodinného života dětí žalobkyně přiměřený.
26. Závěrem soud uvádí, že se nezabýval zbylými námitkami žalobkyně, neboť by to bylo předčasné.

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

27. Za uvedené situace nelze dospět k jinému závěru, než že žalovaný nerespektoval závazný právní názor vyslovený v předchozím rozsudku. Žalovaný tak podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. zatížil napadené rozhodnutí vadou spočívající v podstatném porušení ustanovení v řízení před správním orgánem, které mělo za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Soud proto napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. zrušil, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž je žalovaný vázána právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
28. V dalším řízení bude na žalovaném, aby v souladu s předchozím rozsudkem soudu vymezil a popsal, jaký dopad přinese napadené rozhodnutí do života nezletilých dětí žalobkyně, a následně posoudil, zdali je tento dopad přiměřený. V podrobnostech soud odkazuje na předchozí rozsudek soudu, tj. rozsudek ze dne 13. 9. 2022, č. j. 14 A 34/2022-50.
29. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měla plný úspěch žalobkyně

a soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni ve stanovené lhůtě náhradu nákladů řízení. Náklady žalobkyně představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náklady související se zastoupením žalobkyně advokátem. Jsou tvořeny jednak odměnou za dva úkony právní služby (převzetí zastoupení a sepsání žaloby), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu – vyhlášky č. 177/1996 Sb. částku 3 100 Kč (§ 6 odst. 1, § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) cit. vyhlášky). Náklady právního zastoupení žalobkyně jsou dále tvořeny dvěma paušálními částkami ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 cit. vyhlášky) a částkou 1 428 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celková výše nákladů, které žalobkyni v tomto řízení vznikly, činí 11 228 Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení v této výši, a to ve stanovené lhůtě do rukou zástupce žalobkyně advokáta Mgr. et Mgr. Marka Čechovského. Pro úplnost soud uvádí, že žalobkyni nepřiznal náklady vztahující se k jejímu návrhu na přiznání odkladného účinku žaloby, neboť v této části nebyla žalobkyně úspěšná, a nemůže se tak jednat o důvodně vynaložený náklad.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 12. května 2023

Milan Tauber v.r.

předseda senátu